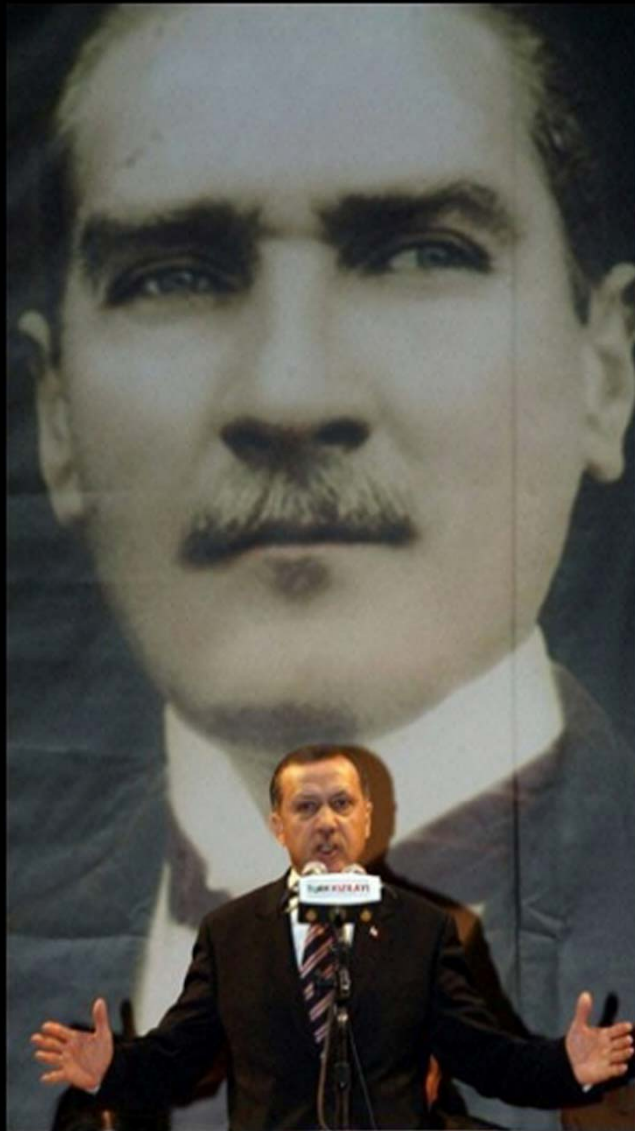

Κεμαλισμοί

Χρήστος Κηπουρός

Κεμαλισμοί

Copyright 2006

Χρήστος Κηπουρός

Μαυρομιχάλη 13

Διδυμότειχο

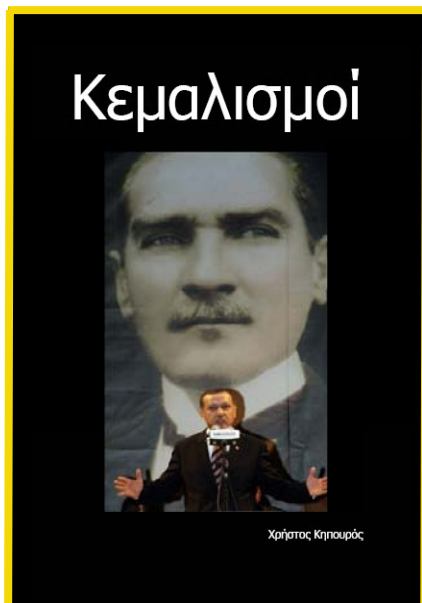
kipuros@otenet.gr

Εικόνα εξώφυλλου: Σύνθεση συγγραφέα,

Πηγή: Φωτογραφία από την εφημερίδα Le monde, 24 Apr.2007,

Εικ. Οπισθόφυλλον: Κεμάλ & Ισλάμ

Πηγή: Φωτογραφία από το world news,

Εικόνα Εξώφυλλου,

Εικόνα Οπισθόφυλλον,

Κεμαλισμοί

Το κείμενο αφιερώνεται ειδικά στη μνήμη των γυναικών θυμάτων των κεμαλισμού. Αν δεν εφαρμόζονταν οι προσχεδιασμένες γενοκτονίες σε βάρος των ιστορικών λαών της Ανατολικής Μεσογείου, και πρώτα σε βάρος των γυναικών των ίδιων λαών, σήμερα θα την κατοικούσαν και τα αδικαίωτα, ως και τώρα, εκατομμύρια θυμάτων της Αρμενικής, Ποντιακής και Κουρδικής γενοκτονίας, και που αν ζούσαν, θα είχαν ήδη τριπλασιαστεί.

X. Κ. Μάρτιος Απρίλιος Μάιος 2007,

Του πρώην Βουλευτή Έβρου Χρήστου Κηπουρού

Στο ερώτημα τι είναι Κεμαλισμός απαντώ ότι είναι η τουρκική ταυτότητα που επί ένα περίπου αιώνα μετά από το θανάσιμο τραυματισμό της Οθωμανικής αυτοκρατορίας υποκαθιστά την απώλεια της προσωπικότητάς της. Κύριο γνώρισμά του αποτελούν οι πρωτόγονες όσο και πρωτόγνωρες για την αποκρουστικότητά τους, προειλημμένες αποφάσεις. Από το διαρκή αντίποδα της Δημοκρατίας όπου και κατοικοεδρεύει, έως και την άρνηση της συνύπαρξης με άλλους λαούς και πολιτισμούς, που, όχι και λίγες φορές, παίρνει τη μορφή γενοκτονιών.

Αυτός είναι ο πρώτος κεμαλισμός. Ο κεμαλικός. Κυρίως του ιδρυτή του αλλά και των διαδόχων του. Και είναι αυτός που επινόησε τον ομώνυμο ισλαμικό για να μπορέσει να πετύχει εκεί όπου ο ίδιος απέτυχε. Να καθυποτάξει με το καλό ή με το στανιό τον Κουρδικό λαό. Ναι μεν η σημερινή πολιτική κρίση της Τουρκίας, όσο κυρίως η γεωοικονομική της κρίση, εμπεριέχουν τα στοιχεία της διαμάχης και των πολεμικών ανακοινωθέντων, όμως δεν παύουν να αποτελούν την άλλη όψη της κοινής αποτυχίας του κεμαλικού κεμαλισμού όσο και του ισλαμικού κεμαλισμού.

Για αυτό, χρόνια τώρα, αναζητείται κάτι το καινούργιο, ένας τρίτος κεμαλισμός. Είτε εντός είτε εκτός των τειχών. Και ναι μεν δεν έχει ακόμη πάρει σάρκα και οστά, και μπορεί αυτό να μην επιτευχθεί, όμως τα σημάδια στον ορίζοντα υπάρχουν. Από την προετοιμασία εισβολής στο Νότιο Κουρδιστάν και τη ματαίωση ίδρυσης κουρδικού κράτους έως τα γεωοικονομικά και τα ενεργειακά πλιάτσικα στην ευρύτερη περιοχή. Και μέχρι την εξασφάλιση διεθνούς πολιτικής αλληλεγγύης προς τον τουρκικό αυτό φασισμό. Δεν είναι άλλωστε λίγοι αυτοί που την διακονούν. Τόσο στις Βρυξέλες, όσο και στην Αθήνα των Μέσων αλλά και της γνωστής Πολιτικής σχολής.

Αυτό κάνουν πολλοί στην Ελλάδα που από τη μια μεν να μιλούν για το βαθύ κράτος ή τους κεμαλικούς ενώ ταυτόχρονα αποσιωπούν την κεμαλικότητα του Τούρκου Πρωθυπουργού, όταν ο ίδιος, μεταξύ άλλων, δεν έχει κάνει ποτέ ομιλία που να μην έχει από πάνω, δίκηνη «καπέλου», ένα τεράστιο πορτρέτο του Κεμάλ. Είπα καπέλο-στα Ελληνικά ως γνωστό λέγεται πηλήκιο- και σκέφθηκα να προτείνω στους «τουρκολόγους» των Αθηναϊκών Μέσων όσο της Πολιτικής, να το ξανασκεφθούν.

Γιατί είναι μεν δύο εικόνες διαφορετικές, πλην όμως είναι και απολύτως όμοιες. Είτε δηλαδή ο Erdogan φοράει καπέλο -σαν αυτό που περιέγραψα- είτε δεν φοράει, αφού η μόνη διαφορά του από τους Κεμαλιστές Στρατηγούς είναι ότι απλά ο ίδιος είναι Κεμαλιστής χωρίς πηλήκιο. Συγγνώμη, μιλώ για την παιδεία των ημεδαπών ως προς τα της Τουρκίας, που βέβαια βρίσκει και κάνει, και μιλώ γιατί το χρειάζεται η ψυχούλα τους. Με άλλα λόγια, αντί να μας τρελάνουν αυτοί, προφανώς είναι καλύτερα να τους τρελάνουμε εμείς.

Επίσης κάτι άλλο για την Ελλαδική πρωτεύουσα. Η απουσία της πολιτικής παιδείας και οι θέσεις της θυμίζουν το άρθρο του Παζολίνι «η εξαφάνιση των πυγολαμπίδων». Πάντοτε άλλωστε υπήρχε σχέση της παιδείας με το φως. Αυτό λοιπόν το κείμενο λέει κάπου ότι ο περιβαλλοντικός φασισμός είναι ο χειρότερος φασισμός. Τόσο από το φασιστικό φασισμό όσο και το χριστιανοδημοκρατικό φασισμό. Αν δε το αναλυτικό αυτό σχήμα είχε ένα κάποιο αντίκρισμα την περίοδο που γράφονταν, πόσο μάλλον περισσότερο αντίκρισμα έχει για τον κεμαλικό κεμαλισμό -που μόνο με το ναζισμό μπορεί να συγκριθεί- τον ισλαμικό κεμαλισμό και τον εξ Αθηνών, τον εκ Βρυξελλών, και βέβαια τον εκ των ΗΠΑ φιλοκεμαλισμό. Με άλλα λόγια, τον περιβαλλοντικό κεμαλισμό. Πρώτο και καλύτερο παράδειγμα η τηλεοπτική, χωρίς βέβαια να πέφτει παρακάτω, η θεσμική Ελλάδα. Από την πατρίδα μου τη Θράκη, μέχρι την Αθήνα.

Ειδικά ως προς τον περιβαλλοντικό κεμαλισμό, θέλω να προσθέσω και το εξής. Ναι μεν, όπως δείχνει η ιστορία και το παρόν, με άλτο το Κουρδικό, τα Αμερικανικά συμφέροντα δεν ταυτίζονται με τα Τουρκικά στην περιοχή, όμως αυτό δεν εμποδίζει τις Ηνωμένες Πολιτείες προτού χρυσώσουν το χάπι στη γνωστή τουρκική πλεονεξία, να στέλνουν το λογαριασμό να εξοφληθεί από τον Ελληνισμό. Να πληρώσει αυτός τα σπασμένα, τις αναγκαίες τουρκικές αποζημιώσεις. Άλλες φορές με σχέδια, όπως του Αηππα στη Μεγαλόνησο και άλλες με την ενεργειακή Ελλάδα να γίνεται, αν δεν έχει ήδη γίνει ενεργειακό εξάρτημα της Τουρκικής μηχανής. Οι περιπτώσεις του φυσικού αερίου και του ηλεκτρικού ρεύματος είναι χαρακτηριστικές.

Αν δε κανείς αντιτείνει τα περί του πετρελαιαγωγού Burgas Αλεξανδρούπολης έχω να επαναλάβω αυτό που έγραψα εδώ και καιρό. Ότι από το βασίλειο του πετρελαίου προτιμώ τη Δημοκρατία του φυσικού αερίου. Και ότι όπως ο ιδιοκτήτης μιας οικοδομής προτιμά στην οικία του το φυσικό αέριο αντί του πετρελαίου, το ίδιο είναι λογικό να κάνει και ο ιδιοκτήτης ενός ευρύτερου οίκου, όπως είναι ο εθνικός. Επί του προκειμένου ο λαός. Και εκείθεν ο πληρεξούσιος πολιτικοοικονομικός διαχειριστής. Οι ταγοί του.

Οι οποίοι να συνεκτιμούσαν το βρόμισμα του Θρακικού πελάγους αλλά και του ποταμού Έβρου, όπου μέχρι το ύψος του Πυθίου έχουν αλιευθεί θαλασσινά και που σημαίνει ότι μέχρι εκεί θα ανέβει η πρόσθετη μόλυνση, όπως τα οφέλη διέλευσης που στην περίπτωση του αγωγού φυσικού αερίου Burgas Αλεξανδρούπολης και εκείθεν της Ενεργειακής Εγγατίας, θα είναι έως και πενταπλάσια, και μάλιστα στην αρχική ακόμη λειτουργία του όλου συστήματος, από εκείνα του αγωγού πετρελαίου. Όσο για τις υποδείξεις των ΗΠΑ αυτές εντοπίζονται στο να μη διέλθει Ρωσικό φυσικό αέριο

από το Ελλαδικό σώμα, έτσι ώστε να πάρει τη θέση του το Κασπιανό κοκτέιλ και που ειδικά όσο προορίζεται για την εσωτερική Ελληνική κατανάλωση θα πληρώνεται στην Τουρκία [1]. Με ένα σμπάρο δύο τρυγόνες. Η αναπαραγωγή της εξάρτησης που έλεγα της Ελλάδας από την Τουρκία με μια παράλληλη γεωοικονομική αποζημίωση της δεύτερης, από δε την άλλη η εξασφάλιση για τις ΗΠΑ των γεωοικονομικών τους συμφερόντων, τόσο σε σχέση με τη Ρωσία, όσο και σε σχέση με την Τουρκία και την κόκκινη κάρτα για την περίπτωση των ενεργειακών φιλέτων του Νότιου Κουρδιστάν.

Και όμως η Ελλάδα μπορούσε να βγει κερδισμένη και να αναδείξει τη γεωοικονομική της προοπτική. Να ζητούσε από την Τουρκία να αποτελέσει χώρα διέλευσης για τον Κασπιανό Αγωγό. Όπως άλλωστε η ίδια πρόκειται να είναι Country Transit για την Ενεργειακή Εγνατία. Όμως η προηγούμενη Ελληνική κυβέρνηση, τοις ΗΠΑ ρήμασι πειθόμενη, υπέγραψε την αγορά από την Τουρκία που όχι μόνο το αποσιώπησε αλλά και εξαπάτησε τους Έλληνες ονομάζοντας την εξάρτηση διασύνδεση. Ίσως λόγω των διασυνδέσεων πολλών αξιωματούχων της, τόσο πέραν του Ατλαντικού όσο και δίπλα. Και η σημερινή κυβέρνηση το άφησε όπως ήταν, ενεργοποιώντας μάλιστα και άλλη πλευρά της αρχικής συμφωνίας. Τη διασύνδεση των ηλεκτρικών δικτύων. Δηλαδή την αγορά ηλεκτρικού ρεύματος από την Τουρκία.

Ας επιμείνω στα Ελληνοτουρκικά. Κατά τη γνώμη μου οι χθεσινές, οι σημερινές, όσο οι μελλοντικές παραβιάσεις στο Αιγαίο είναι παρενέργειες των παλιών συμφύσεων του γειτονικού μορφώματος. Δεν πρόκειται απλά περί προκλητικότητας, απειλών ή κάτι άλλο. Κυρίως αποτελούν προϊόν της ευθείας άρνησης αναγνώρισης του τέως υποζυγίου του. Κάτι ανάλογο συμβαίνει και με τη Θράκη. Και η χρόνια στάση της Τουρκίας στα δύο αυτά θέματα, που στην ουσία είναι ένα, έφτανε και περίσσευε για την άσκηση αρνησικυρίας ως προς την Ευρωπαϊκή προοπτική της γειτονικής χώρας.

Αν αυτό δεν έγινε, που δεν έγινε, όχι μόνο δεν υπάρχει κανένα όφελος, αλλά έχει ήδη κόστος, μεταξύ άλλων, την αναπαραγωγή, τη διαιώνιση και βέβαια την εκλογίκευση, όπως και τη μαζική εισαγωγή του κεμαλικού φαινομένου στην Ελλάδα. Επόμενο τον εκκεμαλισμό της πολιτικής της παιδείας αν όχι και της πολιτικής της ανθρωπολογίας. Αυτός ο τρόπος σκέψης γέννησε την ιδέα προώθησης της Ευρωπαϊκής προοπτικής της γειτονικής χώρας προτού καταλήξει σε ένα είδος δόγματος. Επόμενο ήταν άλλωστε όταν μια χώρα δεν έχει δική της παιδεία ή είχε και την έχει απεμπολήσει, να δανείζεται. Και το πιο εύκολο και πιθανό τότε είναι να δανειστεί από τους γείτονες.

Και δυστυχώς δεν ισχύει κάτι διαφορετικό στην υπόλοιπη πολιτική Ευρώπη. Άλλο τώρα αν η στάση της θυμίζει λερωμένο αποικιακό μητρώο και αγοραία προοπτική, που κλείνει τα μάτια της, και που για να υπερασπιστεί το μαντιλάτο κεμαλισμό έναντι των υπολοίπων κλάδων του κεμαλικού δέντρου, ξεπαγώνει επιπλέον κεφάλαια ώστε να συνεχιστεί απρόσκοπτα η πρόοδος των ενταξιακών διαπραγματεύσεων. Τώρα εάν η στάση αυτή βρίσκεται σε δυσαρμονία με τα γνωστά κριτήρια της Κοπεγχάγης, δεν απασχολεί κανέναν. Άλλωστε δεν υπάρχει και καμιά χώρα να το θέσει. Η δε Γαλλία του Sarkozy που διαφοροποιείται, δεν το κάνει τόσο για λόγους Δημοκρατίας, όσο

για λόγους οικονομικούς, αν όχι υφέροντος ρατσισμού. Εν πάσει δε περιπτώσει, ας περιμένουμε μέχρι τότε θα έχει τη σημερινή στάση.

Και η Κύπρος δεν μπορεί να τα κάνει όλα μόνη της. Τόσα άλλωστε που έκανε τα τελευταία χρόνια αξίζουν όχι μόνο τον έπαινο αλλά και ένα μεγάλο πολιτικό σεβασμό. Και μόνο το ότι η στάση της μπορεί και εμπνέει πλέον τους ιστορικούς λαούς, επόμενα και το δικό μας -ότι δηλαδή μπορούμε- αποτελεί ένα πανάκριβο δώρο επεξεργασμένης πολιτικής παιδείας. Η οποία διδάσκει ότι ούτε ταμάχια χρειάζονται ούτε σύνδρομα Ελλαδίτσας. Αυτό που χρειάζεται είναι παιδεία μετά αξιοπρέπειας.

Γιατί αν το σύνδρομο που έλεγα γέννησε τη γνωστή Αθηναϊκή σχολή, που τελευταία άρχισαν να καρφώνουν ο ένας τον άλλο, το ταμάχι της Τουρκίας που τα θέλει όλα δικά της ευθύνεται, γιατί όλα αυτά τα χρόνια θα μπορούσε να έχει κερδίσει πολλά περισσότερα. Και ναι μεν ο Τούρκος κεμαλισλαμιστής πρωθυπουργός Erdogan, θλίβεται που αμφισβητούν την κεμαλοσύνη του, όμως και πόσο χαίρεται, δεν λέγεται, που η εξ αντικειμένου αυτή πολιτικοστρατιωτική προβοκάτσια, τον ενισχύει έναντι των Ευρωπαίων ενώ παράλληλα του προσφέρει και Δημοκρατικούς ρόλους και τίτλους, που στην πραγματικότητα δεν είχε ποτέ. Από την άλλη δε του παρέχεται και ένας Ευρωπαϊκός Άσος ώστε να τον χρησιμοποιήσει στις πρόωρες εκλογές, ανεξάρτητα αν επιβλήθηκαν από τα πράγματα.

Φαντάζεται λοιπόν κανείς πόσο και υπέρ ποιου θα είναι η τηλεοπτική Αθήνα και ένα μεγάλο αν όχι μέγιστο τμήμα εκ της Πολιτικής, κατά το ερχόμενο διάστημα. Ένα έργο που το βλέπουμε άλλωστε τακτικά στους δέκτες, με δόλωμα ολίγον Κουρδικό, κάθε φορά λίγο πριν από τις Συνόδους Κορυφής της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Πόσο μάλλον τώρα. Τα λέω όλα αυτά γιατί αν ο Erdogan είχε ένα αρχικό όραμα αυτό σχετίζονταν με το ξέσκισμα του ουράνιου θόλου από τα τζαμιά-ξίφη. Ο λαμπτήρας ήρθε αργότερα, για τον οποίο οφείλω επίσης να πω ότι όχι μόνο είναι κιτς αλλά και απορώ πως κάποιοι εκ της πολιτικής ημεδαποί ποζάρουν για να φωτογραφηθούν μπροστά του. Να θυμίσω ακόμη ότι αν το σήμα κατατεθέν των αντιπολιτευόμενων του Baykal είναι κάτι, είναι μια αρμαθιά από δόρατα.

Κοντολογίς λεπίδες. Ξίφη από τη μια, δόρατα από την άλλη, με τη Δημοκρατία να απουσιάζει όχι μόνο από τη χώρα, αλλά και από κάθε μορφής πεδίο της. Από το πολιτικό και το κοινωνικοοικονομικό έως το οραματικό. Αν δε το τελευταίο αυτό υπάρχει, σχετίζεται με το πώς θα βγάλουν από τη μέση τον τελευταίο εναπομείναντα ιστορικό Κουρδικό λαό. Η διαφορά μεταξύ του κεμαλιστικού και κεμαλισλαμιστικού κλάδου, έγκειται στον τρόπο, στο είδος της λεπίδας που θα χρησιμοποιηθεί στο από δεκαετιών επαναλαμβανόμενο και πάντοτε αποτυγχάνον εγχείρημα.

Γιατί, να το πω επίσης και αυτό, αν δεν υπήρχε το Κουρδικό, κανένας Erdogan δεν θα γίνονταν πρωθυπουργός. Μόνο στην Αθήνα δεν θέλουν να καταλάβουν ότι και ο τουρκικός ισλαμισμός είναι κεμαλικός. Όπως στην Άγκυρα δεν κατάλαβαν ότι η

Δημοκρατία και μόνο η Δημοκρατία μπορεί να λύσει το Κουρδικό. Και για αυτό δοκιμάζουν τους διάφορους Erbakan και Erdogan. Μακάρι το Κουρδικό να λυθεί με διάλογο και ειρηνικά. Όμως μέχρι τότε η μόνη ελπίδα θα βρίσκεται στα βουνά της Ανατολίας και στο κίνημα εκείνο που μερικοί μικροί άνθρωποι εδώ το απορφάνισαν και που όμως εκείνο όχι μόνο επέζησε αλλά και μέρα με τη μέρα μεγαλώνει όλο και περισσότερο ο αγώνας της Ελευθερίας και της Δημοκρατίας. Είτε της Δημοκρατίας εν Ελευθερία είτε της Ελευθερίας εν Δημοκρατία. Αν φυσικά υπάρξει πραγματική Τουρκική Δημοκρατία.

Ας μη συνεχίσω να ψάχνω. Άλλωστε που βρίσκεται η Τουρκική Δημοκρατία; Μήπως στην εκ μέρους της αναγνώριση της Κύπρου που δεν έκανε; Μήπως στην αποχώρηση από τα κατεχόμενα; Μήπως στην άρση του casus belli για το νόμιμο, σύμφωνα προς το διεθνές δίκαιο των θαλασσών, δικαίωμα της επέκτασης των Ελληνικών χωρικών υδάτων στα 12 ναυτικά μίλια; Ή μήπως στην αμνηστία και την απελευθέρωση των έγκλειστων στα κάθε χρώματος κελιά, και πριν από όλα του Κούρδου ηγέτη; Σε αυτά τα ερωτήματα καλούνται να απαντήσουν οι όποιοι θιασώτες της Ευρωπαϊκής πορείας της Τουρκίας. Όχι μόνο Τούρκοι αλλά και Έλληνες.

Όμως και που είναι τα κριτήρια της Κοπεγχάγης; Γιατί τελικά η μόνη λέξη που θα υπερίπταται στην Ευρώπη, αν δεν το κάνει ήδη, και θα χαρακτηρίζει τη στάση της, είναι το όνομα της εφημερίδας του μακαρίτη Αρμένιου δημοσιογράφου Χράντ Ντίγκ. Η αρχαιοελληνική λέξη «Άγος» που σημαίνει την ανόσια πράξη. Την οποία «Agos» την ανέβαζαν, «Agos» την κατέβαζαν, οι τηλεοράσεις καθώς και οι εφημερίδες των Αθηνών, πριν τη διαβάσουν στο σημείωμα που είχα δημοσιεύσει στο διαδίκτυο και σπεύσουν να την αναπαραγάγουν ως «Άγος», με πρώτη μια μεγάλη Δημοκρατική, κατά τα άλλα, εφημερίδα. Είπα τότε από μέσα μου, σιγά να μην μπουν στον κόπο να ψάξουν να βρουν ότι ο δολοφονηθείς δημοσιογράφος ονόμασε έτσι την εφημερίδα του ώστε να θυμίζει και να καταδεικνύει την τουρκική ενοχή όσο και ατιμωρησία για την Αρμενική γενοκτονία.

Αυτό το «Άγος» ποτίζει, τρέφει και μεγαλώνει το γειτονικό δέντρο. Αυτό ήταν, είναι και θα είναι η Τουρκία χωρίς τη Δημοκρατία. Κεμαλικό δέντρο, οι κλάδοι του οποίου μπορεί να διαφέρουν, όμως διέπονται από μια κοινή και ενιαία πολιτική, εμπνεόμενοι από μια αντιδημοκρατική όσο και μεγάλη συμφωνία. Τουρκιστί. Büyüik anıti. Όνομα και πράγμα, που αν θυμίζει κάτι, θυμίζει το όνομα του γνωστού Τούρκου στρατηγού.

Όλοι δε αυτοί οι veritable κεμαλικοί μέχρις ότου να βρουν το νέο Erdogan, καλά θα κάνουν να ξαναμελετήσουν την τουρκική βιβλιογραφία για τη ζωή και το έργο του Κεμάλ, όπου ξεχωρίζει η διάκρισή του, όταν ήταν ακόμη αντισυνταγματάρχης, στην «ανάκτηση» το 1913, των ιερών, όπως σημειώνονται, πόλεων της Αδριανούπολης και του Διδυμότειχου. Πόσο μάλλον, προσθέτω εγώ, όταν στους αμέσως επόμενους μήνες του ίδιου εκείνου έτους, έγινε και η προσθήκη καθ' ύψος ενός επιπλέον εξώστη στο μιναρέ του Σουλτανικού Τεμένους της πόλης, του γνωστού και ως Βαγιαζήτ.

Θέλω να πω δηλαδή ότι ακόμη και ο Κεμάλ εκτός από Κεμαλιστής, ήταν επίσης και Ισλαμιστής. Όπως και οι Erdogan και Gül, εκτός από Ισλαμιστές είναι επίσης και Κεμαλιστές. Προς τι λοιπόν ο αποκλεισμός από το Προεδρικό αξίωμα; Ή μήπως πάνε για άλλα; Είναι όντως να απορεί κανείς. Γιατί έχω ακόμη μπροστά μου την εικόνα του Τούρκου πρωθυπουργού κατά την φωτογράφησή του με τον Πάπα κάτω από το τεράστιο εκείνο πορτρέτο του Κεμάλ, στο αεροδρόμιο της Άγκυρας και διερωτώμαι μήπως δεν έφτανε και έπρεπε να υπάρχει και καμιά ομώνυμη τοιχογραφία. Γιατί ως προς το τι θα ψήφιζε, αν ζούσε ο Κεμάλ, δεν έχω καμιά αμφιβολία. Αλλά και αν ακόμη ψήφιζε κάτι άλλο, π.χ. την Τουρκική Αντιπολίτευση, το κόμμα δηλαδή που ο ίδιος ίδρυσε, και πάλι δεν θα υπήρχε καμιά απολύτως διαφορά.

Οπότε διερωτώμαι αν όλα αυτά τα περί της κρίσης κλπ. είναι και ολίγον στάχτη στα μάτια της διεθνούς κοινότητας ώστε να αυξηθεί η ανεκτικότητα της απέναντι στη τουρκική μήτρα που αν και σάπια, εξακολουθεί -όπως θα έλεγε αν ζούσε ο Μπρεχτ- και μπορεί να γεννοβολά και να επωάζει το κεμαλικό αυγό του φιδιού, προκειμένου να αναπαραγάγει το ομώνυμο φαινόμενο και να συνεχίζει να παίζει το ίδιο βιολί. Από το Κουρδιστάν και την Κύπρο ως το Αιγαίο και τη Θράκη αλλά και να βάλει χέρι και στην υπόλοιπη Ευρώπη. Από τα κοινοτικά Ταμεία έως τους θεσμούς.

Ειδικά αν η τελευταία δεν κάνει κάτι με τη Δημοκρατία στη γειτονική χώρα, σε λίγο θα υπολείπεται, αν δεν υπολείπεται ήδη, ακόμη και από τον ίδιο τον George Bush, και αυτό, ανεξάρτητα αν για τους δικούς τους γνωστούς λόγους οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν επιτρέπουν την πραγματοποίηση της από πολλών ετών ετοιμαζόμενης Τουρκικής εισβολής στο Νότιο Κουρδιστάν. Από δε την άλλη πλευρά πάλι, ναι μεν η Ευρώπη γιορτάζει εφέτος μισό αιώνα ύπαρξής της, όμως ο απολογισμός ως προς τη στάση της απέναντι στην Τουρκία μόνο ως μισός αιώνας ανοχής αν όχι και νομιμοποίησης του κεμαλισμού μπορεί να εκληφθεί και πάντως εντελώς ξένος προς τις Δημοκρατικές αρχές και αξίες της αφού, αν μη τι άλλο, όπως πάει, θα αποδεχθεί να μπει στην Ε.Ε. και να αποτελέσει Ευρωπαϊκό έδαφος, ακόμη και το Ίμραλι.

Να το πω αλλιώς. Μια τέτοια Ευρώπη ασφαλώς και δεν θα τη χαίρονται καθόλου οι οραματιστές της. Όπως κανείς πραγματικός Δημοκράτης δεν θα θέλει να έχει σχέση με μια τέτοια πολιτισμική ταυτότητα. Ας μην απορεί λοιπόν καθόλου αν σε κάποια χρονική στιγμή οι γελοιογράφοι την πάρουν στο ψιλό και την εμφανίσουν με κανένα πηλήκιο ή μαντίλα ενώ παράλληλα θα της ζητήσουν, κατά το γνωστό στρατιωτικό παράγγελμα, να αποκαλυφθεί ή να δείξει το πρόσωπό της, όπως κάποτε σε μια αφίσα καλούνταν ο τότε Πρόεδρος των ΗΠΑ και μακαρίτης σήμερα Lyndon Johnson να βγάλει το φέσι για όσα προωθούσε εις βάρος της Κύπρου, λίγα μόλις χρόνια πριν από την εισβολή του Αττίλα στο νησί.

Μπορεί η πολιτική λύση του Κουρδικού να έχει ως προϋπόθεση τον εκδημοκρατισμό της γειτονικής χώρας ή και αντιστρόφως, όμως είναι και η μοναδική περίπτωση να λειτουργήσει υπέρ του ίδιου του Τουρκικού λαού. Ναι μεν θα είναι μια επίπονη όσο και μακροχρόνια διαδικασία, ναι μεν προϋποθέτει μια διαφορετική κουλτούρα από

την υπαρκτή τουρκική, όμως είναι πολιτισμικός μονόδρομος. Αυτός είναι ο δρόμος που θα αλλάξει τις κεμαλικές στρατιωτικές και κοινωνικοπολιτικές δομές.

Οι οποίες δεν πρόκειται να υποστούν καμιά σοβαρή αλλαγή από τη σημερινή κρίση και σύγκρουση μεταξύ των δύο πόλων εξουσίας. Του κεμαλικού κεμαλισμού και του ισλαμικού κεμαλισμού. Όμως ακόμη και αν τα πράγματα πάνε καλά, το πολύ πολύ να προχωρήσουν λίγα εκατοστόμετρα, όταν η απόσταση από τη Δημοκρατία είναι πολλά χιλιόμετρα. Απλά στο μόνο σημείο που θα είχαν δίκαιο οι εν Ελλάδι προπαγανδιστές του Τούρκου πρωθυπουργού -δημοσιογράφοι και άλλοι- θα ήταν αν τον συνέκριναν προς τους, θέσει και δυνάμει, Ελλαδίτες ομολόγους του, απέναντι στους οποίους φυσικά και υπερτερεί κατά πολύ.

Σημείωση {1}, Χρήστος Κηπουρός, Αγώνας για τη Γεωοικονομική Δημοκρατία, εκδόσεις Γόρδιος, Αθήνα 2002. βλ. επίσης ο. π., Εύξεινος Αγωγός, Θράκη 2003, όπου προτείνεται μια νέα υποθαλάσσια ζεύξη της Ρωσίας με τα Ανατολικά Βαλκάνια και εν συνεχεία η επέκτασή του ίδιου αυτού αγωγού Φυσικού αερίου, διαμέσου των Χερσαίων Δαρδανελίων. Κάτι που ήδη το υιοθετούν και άλλοι.

